

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **I. P.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupen Mgr. Filipem Hořínkem, advokátem
se sídlem Nádražní 879/27, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020, č. j. OAM-91/LE-VL17-VL13-PS-2020, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 12. 2020.
2. Žalobce namítal, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky pro rozhodnutí o jeho zajištění, neboť mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, tedy povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném Ministerstvem vnitra ČR nebo povinnost osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Z žádného jednání žalobce nelze usuzovat, že by neměla být zajištěna jeho účast v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, v případě, kdy by mu bylo uloženo zvláštní opatření. Pokud se žalobce dříve dopouštěl maření správních rozhodnutí či nerespektování pobytových pravidel, vždy se toto jednání vztahovalo k povinnosti opustit Českou republiku. Je tedy velice nepravděpodobné, že by se v nastalé situaci, kdy se rozhoduje o udělení mezinárodní ochrany, žalobce pokusil Českou republiku opustit a neúčastnit se tak celého řízení, které navíc sám svou žádostí zahájil. Žalobce žije na území České republiky více než 20 let a za tu dobu neprojevil žádné jiné známky nerespektování právního řádu než výše uvedené. K rozhodnutí o zajištění žadatele dle § 46a zákona o azylu by se mělo přistupovat pouze v případech, kdy je to nezbytně nutné.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil přesvědčení o zákonnosti a správnosti svého postupu při hodnocení případu žalobce. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce byl nejprve zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem byla skutečnost, že dne 2. 9. 2020 byla kontrolována totožnost žalobce, přičemž se prokázal cestovním dokladem platným do 25. 12. 2008, kdy poslední vstupní razítko je z hraničního přechodu Český Těšín ze dne 1. 6. 1999 a zároveň jiný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území ČR, nepředložil. Z tohoto důvodu byl zadržen. Po následné lustraci bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 1. 7. 2013 v délce tří let a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 24. 7. 2013, ve které měl opustit území ČR, což ovšem neučinil. K otázce účelovosti žádosti o azyl žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. K námitce, že dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v průběhu řízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí kromě jiného učinil závěr, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. V podrobnostech odkázal na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

5. Písemné vyjádření žalovaného bylo soudu doručeno dne 10. 10. 2020. Kopie správného spisu v elektronické podobě byla soudu doručena až dne 13. 10. 2020.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 3. 9. 2020, č. j. KRPT-180434-29/ČJ-2020-070022-COV, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění a umístěn do ZZC Vyšní Lhoty za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že při pobytové kontrole dne 2. 9. 2020 se žalobce prokázal cestovním dokladem platným do 25. 12. 2008, kdy poslední vstupní razítko je z hraničního přechodu Český Těšín ze dne 1. 6. 1999 a zároveň jiný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území ČR, nepředložil. Z tohoto důvodu byl žalobce eskortován na služebnu Policie ČR, kde bylo lustrací zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s platností od 18. 7. 2002 do 18. 7. 2005 a následně od 25. 7. 2013 do 25. 7. 2016. Žalobce však z území ČR nevycestoval z důvodu chybějících finančních prostředků na cestu. Po skončení platnosti cestovního pasu si nevyřídil nový, protože neměl čas. Pobývá na území České republiky 21 let a území neopustil ani přes uložená rozhodnutí o vyhoštění. V České republice nemá žádné rodinné vazby ani jinou osobu blízkou. Dále bylo rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 3. 9. 2020, č. j. KRPT-180434-26/ČJ-2020-070022-COV, žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4, 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 roků.
7. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 5. 9. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 15. 9. 2020 uvedl, že je rozvedený, jeho bývalá manželka žije na Ukrajině, nemá děti. Do ČR přijel naposledy v roce 1999 autem přes Polsko a od té doby ČR neopustil. Je zdravý, má astma, na které užívá léky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice pracuje 21 let a chce zde svůj pobyt zlegalizovat.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2020, č. j. OAM-91/LE-VL17-VL13-PS-2020 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 12. 2020. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a s odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 5. 9. 2020 pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce opakovaně nerespektoval uložené správní vyhoštění a pobýval na území ČR neoprávněně, čehož si byl vědom, jak sám uvedl. Žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování včetně zajištění si cestovního dokladu ve lhůtě do 24. 7. 2013 a následně z ČR vycestovat. Nepodnikl však k vycestování naprosto žádné kroky a v době platnosti výjezdního příkazu z území ČR nevycestoval. Neuvedl ani žádné objektivní překážky jeho vycestování, ač měl možnost tak učinit při výslechu dne 3. 9. 2020. Žalobce uvedl, že neměl na vycestování dostatečné finanční prostředky. Z jeho dalších výpovědí vyplynulo, že nehodlá z ČR vycestovat, když sdělil, že si nový pas nevyřídil, protože neměl čas. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že žalobce vykonává na území ČR nelegálně pracovní aktivity, a tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující

otázky zaměstnanosti cizinců v ČR. Nemá zde žádné rodinné vazby ani vyživovací povinnost. Nebyl v ČR hlášen k pobytu a dle něj žil pouze u přátel. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, a to po 21 letech pobytu na území ČR. Žalovaný konstatoval, že z výpovědi žalobce v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývá naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením pro nelegální pobyt v České republice a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Dle žalovaného je z postupu žalobce zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Poukázal na to, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, kdy se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalovaný uložení zvláštních opatření v případě žalobce nepovažuje za účinné.

9. Soud zastává názor, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu po dobu mnoha let, v rozporu s uloženými správními vyhoštěními a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním dostatek času. Nadto svou žádost o mezinárodní ochranu žalobce odůvodnil pouze tím, že si přeje legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany nikoliv bezprostředně poté, kdy k tomu měl příležitost, ač mu v tom nic nebránilo, ale teprve po svém zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění. Jeho jednání tak svědčí o vědomém nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. Soud má za nesporné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na skutková zjištění žalovaného se soud ztotožňuje s jeho názorem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
10. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdy by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016-48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření

v případě žalobce závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně a již opakovaně mařil uložená správní vyhoštění. V rozhodnutí také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou relevantní překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila. Žalobce však naopak vyjádřil přání v České republice setrvat a legalizovat si zde svůj pobyt, a to i prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a uložených správních vyhoštění a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24. Soud má za to, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil.

11. Dle názoru soudu zajištění žalobce není v rozporu ani se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 8 směrnice č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.
12. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. 10. 2020

[Zadejte text.]

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně